

Quasimodogeniti

1Sam16,14-23

16.4.2023

Pozdrav:

Pomoc naše a počátek náš jest ve jménu Hospodina, kterýž učinil nebe i zemi,
kterýž jest věrný ve svém věčném milosrdenství a díla rukou svých nikdy neopouští.

Introit:

Přepásal jsem tě, ač jsi mě neznal,
aby poznali od slunce východu až na západ,
že kromě mne nic není.
Já jsem Hospodin jiného už není.
Já vytvářím světlo a tvořím tmu,
působím pokoj a tvořím zlo,
já Hospodin konám všechny tyto věci.

Píseň: 238

Čtení: L11,14-28

Píseň: 551

Kázání: 1Sam16,14-23

Takž Duch Hospodinův odšel od Saula, a nepokojil ho duch zlý od Hospodina (tak králiční). Kdo zná trochu více bibli, hned mu naskočí: had z ráje, příběh Jobův, příběh Ježíšův, jeho zápas na poušti, v Getsemane, na kříži, trpící služebník. Jak je tohle možné? Jak je možné, že se Hospodin stává člověku nepřítelem?

Možná, že si řeknete: Saul je jiný případ, ten byl zavržen, tak zlý duch u něho může rejdit. Co ale ti spravedliví, držící se Boha? Co ti, kteří umírají na Ukrajině, rodiče, kterým zemřelo dítě, co ti, kteří zažívají útoky toho *zlého ducha*, jak překládají ekumeničtí?

Věčná otázka: Odkud se bere zlo? Jsou tím popsány celé stránky knih. Bible však mlčí. Jako by nás chtěli svědkové víry upozornit: Zlo tu prostě je. Není to síla, která se Hospodinu vymkla z ruky. Nějakým způsobem nad zlem je Hospodin, který nakonec může zlo zničit.

Ještě se zastavme u toho zvláštního spojení *zlý duch*. Svědek víry tím nám chce povědět, že zlo je síla, na kterou lidé nestačí. Možná, že někdo více či méně se zlým duchem, který ho nenechává na pokoji, zápasí. Lidská mravnost, morálka, lidské snažení je jím ohroženo. V tom je ta démonická síla zlého ducha.

Jako by Saul byl vyprázdněn. Jako by nevěděl, na jakou stranu se dát. *Duch Hospodinův odešel a zlý od Hospodina* Saula přepadal, či jak překládají kraličtí: „*nepokojil*.“ Tedy zlý duch od Hospodina nějakým způsobem útočí na vyprázdněného ducha Saulova.

A opět bychom se mohli prát „proč?“. Proč visí zlo nad světem, tak jako Ježíš visí v páteční den? A na otázku „proč?“ křičí ticho do sobotního rána.

Pojďme však dál. Máme tu tedy dva duchy od Hospodina. Dalo by se možná s nadsázkou říci dobrého a zlého. Nejde však o dualistické pojetí světa. Jde hlavně o vyprázdněného ducha Saula, ale možná i nás.

Dalo by se říci, prostě Saulovi došel dech, protože od něj odstoupil duch Hospodina. Duch Hospodinův, který na počátku věků vdechuje ducha Adamovi, aby mohl žít.

I nám často dochází dech, když se pachtíme se svými životy. Jsme často lidé bez dechu života, když tak jako Saula nás z nějakého nepochopitelného důvodu opustí duch Hospodinův. Čekáme na někoho, kdo by nám jako při stvoření Adamovi vdechnul život. Vyhlížíme někoho, kdo by nám zahnal ducha zlého, který nás všechny znepokojuje.

A tak se služebníci chopí iniciativy místo pasivního Saula. Je tu David. Je tu možnost uniknout, zahnat *zlého ducha*, když je Saul bez ducha Hospodinova. Nejdřív je nám David představen jako muž *udatný, bojovný, správný, krásný*, a hlavně *je s ním Hospodin*. Trochu jako filmový hrdina je představen David Saulovi. Je to jeden pohled, tak jak Davida, toho pomazaného krále, můžou lidé vidět. Druhý pohled na Davida nám říká: je to někdo, kdo je u stáda. Ani zde není řečeno, u jakého stáda. Prostě je mu svěřeno nějaké stádo. Tedy nějaký pasáček, mládeneček, který ani není u stolu, když jeho rodina stoluje. Jak se může naše interpretace tajemství Hospodinova ducha lišit? Kdo je ten pomazaný; bojovník nebo ubohý pasáček chatrného stáda?

A světe div se, on nějakým způsobem drží toho zlého ducha, který utočí na Saula a zle je přepadá. David, ten pomazaný král, Saulovi *přinášel úlevu*. Trefně překládají kraličtí: *i míval Saul polehčení, a lépe mu bývalo, nebo ten duch zlý odstupoval od něho*.

Přenesme se do našeho života přes velikonoční příběh, který jsme prožili. Už nepotřebujeme hraní na harfu jako léčebnou muzikoterapii, když jsme bez dechu. Už nepotřebujeme hraní na harfu, když nás popadne zlý duch.

Ježíš jako ten, který nespravedlivě a nepochopitelně trpěl svým činem, jednou pro vždy přemohl zlého ducha. Toho, jenž nás někdy tak napadá, trýzní v našem srdci. Tak jako Saul podléháme jeho působení. Raději než pátrat po odpovědi na otázku „proč?“ a „k čemu to?“, nechejme se upokojit Duchem svatým. Nechme Krista, ať bojuje za nás. To neznamená, že budeme pasivně čekat, jak to dopadne, kdo vyhraje. Vyhráno a dobojováno je každého nedělního rána. Nám nezbývá než vstát a vydat se na cestu tam, kde potkáme vzkříšeného Pána.

Pane, prosíme dej, abychom do svých srdcí přijali tebe, který vyháníš všechnu bázeň, naše selhání, naše ukřivdnosti, bolesti, vše, co způsobuje, že jsme bez dechu. Pane, prosíme, dej se nám ve svém Slovu poznat.

Píseň: 560

Poslání:

A tak, bratří, svou sílu hledejte u Pána, v jeho veliké moci. Oblecte plnou Boží zbroj, abyste mohli odolat ďáblovým svodům. Nevedeme svůj boj proti lidským nepřátelům, ale proti mocnostem, silám a všemu, co ovládá tento věk tmy.

...

Proto vezměte na sebe plnou Boží zbroj, abyste se mohli v den zlý postavit na odpor, všechno překonat a obstát. Stůjte tedy opásáni kolem beder pravdou, obrnění pancířem spravedlnosti, obuti k pohotovému službě evangeliu pokoje.

Požehnání:

Pokoj Boží, převyšující veškerý rozum, hájiti bude srdcí vašich i myslí vašich v Ježíši Kristu.

Píseň: 549